

דת - ושעשעיים

ח'רים ותורה חסרונם של ספריי־תורה ניכר בכל מקום. תושב הכפר (בתמונה למעלה) מסתפק בספרי־תורה ננסי ורוקד עימו במרכז אחד מעשרות המעגלים שנוצרו ברחבה ליד בית־הכנסת. אולם מה שהיה חשוב אפילו יותר מספרי־התורה, למרבית האורחים החילוניים בהקפות, היו קיליחי־התירס שנמכרו במקום ביחד עם בלונים, שקיות מיץ קר וצמר־גפן מסוכך. בתמונה מימין: עולה חדש מברית־המועצות ובנו מתכוננים ברוקדים, בעוד הבן נוגס בלהיטות בתירס.

לייזקנים שנשארו בידיהם שמונה ספריי־תורה שהועברו בין המעגלים המרקדים. אחרי קריאת מיברק־הברכה הארוך של הרבי מלובאביטש החל הכרוז מברך את הקהל, שעיף כבר מדילוגים ומריקודים. „משה בן זלמן יתכבד לתורה“, הכריז הכר־רוז בניגון, והמשיך, „בנימין בן לייב מת־כבד לתורה. זלמן כהן, מתכבד לתורה, טפו סליחה, זלמן כהן, אשתך מחכה לך ליד השער. מר שניצר מהיהלומים מתכבד לתורה, הקצין שטיינברג מהמישטרה מת־כבד לתורה. אבשלום, אבא שלך מחפש אותך ליד הכניסה לבית־הכנסת!“

ליד מעגלי הרוקדים, שתוגברו על־ידי כמה עשרות חיילות מקורס פקידות שבאחד הבסיסים הצבאיים הסמוכים, שהגיעו ל־מקום במאורגן, התרוצצו עשרות עוללים ואוחזי בלונים, שהתפוצצו בלעש רב בדור־חק העצום. ילדים אחרים התחלקו בקילחי־תירס עם הוריהם שהיו כבר רעבים, ואלה

עדין, כשהם רוקדים שעטנו מעניין: הורה בגוון חסידי, במעגלים מעורבים נשים ו־גברים. לפתע הגיעו למקום כמה בני־תישחורת מפרברי תל־אביב. אחד מהם חטף ספרי־תורה מידי יהודי עבדקן שנשא אותו ב־קדושה. הצעיר השחרחר החל רוקד ריקוד, שעטנו אף הוא, מעין תערובת של ריקוד הוטנטוטי עם רוק־אנדר־רול, כשהוא מניף את ספרי־התורה, מטיל אותו בלוליינות ב־אוויר רשב ותופסו. עוד בני כפר חב״ד, המארהים, מנסים לחלץ את ספרי־התורה היקר מידיהם, התחנן הכרוז: „לרחם על ספרי־התורה! לא לקרוע את הגווילים הק־דושים!“

לפתע הסתבר כי אין די ספריי־תורה עבור כל הקהל העצום, שהפך דתי לערב אחד. גיפ של מישמר־הגבול הגיח מאחת החצרות, ובן־ישבו — נוסף על הנהג ולובש־המדים החמוש שלידו, ארבעה בע־

„איכרנו את המיברק של הרבי הכפר שיש מיברק, מתבקש לבוא ולהת־כבד אל הבמה כדי שנוכל להקריא את המיברק. רב מוישה, יש לך המיברק?“ המנחה־כרוז־מר־ראשי והאחראי־על־ההר־קדה היה, ללא־ספק, מסמר הערב באחד האירועים הבידוריים רביי־המשתתפים ב־יותר שנערכו איפעם בישראל: הקפות שימחת־תורה בכפר חב״ד.

יותר משלושים אלף איש, מעוטם דתיים ורובם מישפחות של חילוניים מכל רחבי הארץ, הגיעו במוצאי השבת האחרונה אל מיגרשי־החנייה רחבי־הידיים שליד בית־הכנסת של כפר חב״ד.

את פניהם הקביל רמקול צורמני שהש־מיע, כאשר הרבי־כרוז ניאות להשתתק, נעימות חסידיות. קיבלו את פניהם צעיר־רים בעלי־יוזמה שמכרו בלונים לילדים ושקיות מיץ קר להוריהם, קיבלו אותם מוכר צמר־הגפן המסוכך והוורוד ומוכרי־התירס, שהגיעו היישר מהתחנה המרכזית בתל־אביב.

שעות ארוכות המתין קהל הרבבות לתחילתן של ההקפות. „עד שהגברים לא יעזבו את עזרת הנשים, ועד שהנשים לא תעלינה לעזרת הנשים, לא נתחיל בהקפות. אתם מחללים את קדושת המקום,“ התחנן הכרוז.

אך הגברים לא עזבו את נשותיהם, והנ־שים לא עלו לקומה השנייה. הכרוז נכנע: הרי אי אפשר לעבור את מוצאי שימחת־תורה ללא הקפות.

בעוד הקהל המיוגע, שהצטופף בתוך בית־הכנסת, לועג בגלוי לתחנוני הרב המבקש הפרדת־מינים, המתינו האלפים הרבים על הדשא שבתוך התחלת התוכנית האמור־תית, עד שיוצאו ספרי־התורה, תתחיל השירה והאברכים ייצאו בריקודים. כמה צעירים קיצורי־רוח החלו אף מוחאים כפיים בקצב, כדי לזרז את תחילת המופע.

כשיצאו סוף־סוף ספריי־התורה מבית־הכנסת אל הרחבה הגדולה, החלה השימחה האמיתית. מעגלים־מעגלים נוצרו סביב אברכים שחוללו בדבקות ובעצימת־עיניים. החילוניים התקצאו בהם והחלו יוצרים מעגלים משלהם, סביב ספרי־תורה או בל־

מציצים תושב כפר חב״ד תומך בבתו הצעירה המציצה מעל מעקה החלון אל תוך בית־הכנסת, בעוד הוא מתכונן לצדו־ן כדי לראות אם איש אינו מציץ חסיזחלילה על בתו.